

Què és poesia? I tu m'ho preguntes? Poesia és EBO

Durant una bona colla d'anys, l'Escamot Beu i Oblida va omplir Sabadell d'una poesia urbana directa i concisa, que mai va aparèixer a les antologies

ROC CASAGRAN CASAÑAS /
in.directe.cat/roc-casagran

Savis, intel·lectuals i tertulians de totes les contrades fa segles que proven d'explicar-nos què (carai) és la poesia, però la prova més evident que encara no se n'han sortit és que continuen havent-hi altres savis, altres intel·lectuals i altres tertulians que insisteixen a trobar-ne una definició vàlida i que no falli mai.

Deu ser per això, i mentre ningú no ens sorprengui amb una solució irrefutable, que ens podem permetre el luxe de trobar poesia allà on ens plagui. La poesia de reflexió social, per exemple, pot ser constatar que aquell racó de la ciutat que antigament fou una llibreria va passar a ser ocupat per una immobiliària, i que ara és un basar regentat per xinesos. De la mateixa manera, no és cap bajanada dir que és poesia molt màriusserrana un senyal d'STOP, que llegit al revés diu POTS, i si podem (passar, s'entén) aleshores ens atropellen. Vet aquí, la poesia mata, sentenciarem (per ser una mica tràgics i melodramàtics). O, finalment, també podem ensopegar amb un bon poema sobre la comunicació humana si ens fixem en l'interior d'un autobús: cada passatger refugiat en el seu ipod, en el seu telèfon mòbil, en les seves ungles, en les seves dèries, i ningú parlant amb ningú.

Tots aquests casos, però, són poesia sense creador (almenys creador voluntari). La casualitat ens l'ha plantat davant dels morros i, si tenim ganes de poesia, només hem de posar les antenes de lectors i avall que fa baixada.

Hi ha una altra poesia, de totes maneres, que sí que en té, de creador. I no, no parlo ni de Xècspir, ni d'Ovidi (ni el romà ni el valencià), ni tan sols de l'Espriu o del Josmar. Parlo de l'EBO. L'EBO? Què és l'EBO?

L'EBO són les sigles de l'Escamot Beu i Oblida, nascut del ventre opac de l'Associació Cultural la Sèpia Verda, i gestionat, per dir-ho d'alguna manera, de forma anàrquica, sense portaveus ni cares visibles.

Fa molts anys, quan la gent encara feia servir els ràdiocassets i ignorava què era el bulling i el wikileaks, l'EBO va omplir la nostra bonica vila d'adhesius ben curiosos. Eren adhesius escrits amb

retolador que apareixien per art de màgia en els llocs més inversemblants, i tant te'ls podies trobar en un fanal, en un contenidor, en una paret d'algun bar de mala mort, com deixats de la mà de déu a qualsevol carreró cèntric.

De vegades políticament incorrectes, de vegades molt propers a Tralalà o Oliver, de vegades simplement absurds, algun cop amb certa crítica político-social emmascarada en el sarcasme. Vam poder llegir joies de la lírica com ara "Sardana sí, conga també", "Volem mapes 1:1", "El Diari Sabadell perjudica la salut", "Ratafia o mort", "Democràcia és una marca de vaselina", "Jo també he robat xuxes al Gumins", "Fidels de la mare de Déu inflable", o "Erosiona l'estructura, pixa't a l'ajuntament". Així i tot, potser un dels eslògans-poèticopamfletaris més famosos, i en aquest cas no era un adhesiu sinó una pintada immensa, que malgrat el pas del temps continua resistint immaculada a la persiana d'un garatge entre els carrers Antoni Cusidó i Montllor i Pujal, fou el "Parla patois, fill de puta".

Aquest fenomen poètic va tenir els seus alts i baixos, però durant una bona colla d'anys, entre els noranta del segle passat i els primers d'aquest segle, Sabadell va bullir d'aquesta poesia urbana directa i concisa, una poesia que mai no va aparèixer a les antologies ni va ser matèria per als estudiosos. Deu ser allò que ningú no és profeta a casa seva, o allò altre que els artistes més grans no són mai reconeguts en vida...

Però, com l'all, tot torna. Les noves tecnologies han fet reviscolar fenòmens que semblaven morts. Sense anar més lluny, el Fèis-buc ha estat el culpable de molts retrobaments, i el Twitter, en aquest cas, ha possibilitat que l'EBO torni a piular, aquesta vegada amb la denominació @EBOdospuntzero. I per als que els agrada la poesia, i per als que els agrada el sabadellenquisme, i per als que els agrada l'humor àcid, i per als que els agrada enfotir's del mort i del qui el vetlla, això és motiu d'alegria.

Celebrem-ho amb algunes perles: "El Cant de la Sabrina. Patrimoni Universal!", "El rugbi és guai, tothom USAP", "L'estabilitat és un porró ben ple", "Ei, guapa, ens aburgesem una estona?", "Em repeteixo més que el 3/24", "SEMPRE m'etivoco", "Era tan carlista que feia patates al carliu"...

Només és una petita mostra. Si en voleu més, ja sabeu: entreu a can Twitter i seguïu-los. Amb humor, el món és més bonic. Fins i tot a Sabadell.